

Arrest

nr. 209 281 van 13 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X op 19 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 augustus 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 november 2012 dient de verzoeker, voor zichzelf en voor zijn minderjarige dochter, bij de bevoegde diplomatieke post te Teheran een aanvraag in voor een visum met het oog op gezinshereniging (visum type D) met zijn Belgische echtgenote.

Op 25 januari 2013 beslist het bestuur om aan verzoekers dochter het visum type D te weigeren. Op diezelfde datum beslist het bestuur om aan de verzoeker het visum type D toe te kennen.

Op 21 februari 2013 dient de verzoeker, voor zichzelf en voor zijn minderjarige dochter, een tweede aanvraag in voor een visum met het oog op gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote (visum type D).

Op 26 maart 2013 beslist het bestuur om aan de verzoeker en zijn minderjarige dochter een visum type D toe te kennen.

Op 16 april 2013 biedt de verzoeker zich bij de diensten van de stad Gent aan om zich in te schrijven (bijlage 15). De verzoeker wordt dienvolgens in het bezit gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F-kaart), geldig van 11 juni 2013 tot 11 juni 2018.

Op 27 augustus 2015 weigert de ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Gent verzoekers buitenlandse huwelijksakte te erkennen voor inschrijving in de registers van de bevolking, alsook voor eventuele overschrijving in de registers van de burgerlijke stand.

Op 31 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker en zijn minderjarige dochter een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 20 februari 2018 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: K.

Voornaam: A.

Nationaliteit: Iran

Geboortedatum: (...)1966

Geboorteplaats: Tehran

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

+ K. S. (RR ...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na ontvangst van de bijlage 15 op 16.04.2013 in functie van A. N., L.. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister woont betrokkene niet meer samen met zijn ex-partner sinds 29.06.2016. Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 18.07.2017 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Daarop legde betrokkene volgende documenten voor:

- Attest OCMW Gent dd. 24.07.2017 en OCMW Evergem dd. 9.08.2017: Uit deze attesten blijkt dat betrokkene geen financiële steun ontvangt van het OCMW

- Uittreksel uit het vreemdelingenregister (toestand op 23.08.2016) + getuigschrift van woonst met historiek van adres (toestand op 4.08.2017) waaruit blijkt dat betrokkene en zijn dochter woonachtig zijn in de (...)straat 24/9000 sedert 29.06.2016: Uit deze gegevens blijkt verder dat betrokkene en zijn dochter geen gezamenlijke vestiging meer hebben met mevrouw A. N. L. (RR ...)

- Arbeidscontract bij werkgever C. industrie nv dd. 3.09.2014 + bijhorende loonfiches voor de periode juli 2016 – juli 2017, overeenkomst voor een individuele beroepsopleiding dd. 18.03.2014 + attesten RVA 'beëindiging van een beroepsopleiding' dd. 14.02.2014 en 14.10.2014 + attest Vlaams ministerie van onderwijs en vorming dd. 21.09.2015 waaruit blijkt dat het diploma uit Iran gelijkwaardig erkend wordt +

diploma 'werken met zelfrijdende hoogwerker' + diploma 'basisveiligheid' + deelcertificaat module 'mechanische begrippen' dd. 23.06.2016 + deelcertificaat (basis elektronica) dd. 26.04.2016
- Competentiekaart Sector 2 – nederlands voor anderstaligen voor technische beroepen in VDAB + getuigschrift + overeenkomst voor opleiding nederlands voor anderstaligen + certificaten Nederlands tweede taal + getuigschrift cursus maatschappelijke Oriëntatie + attest van inburgering dd. 7.11.2013:
- Aanslagbiljetten personenbelasting en aanvullende belastingen voor de inkomstenjaren 2013 en 2014 + voorstel van vereenvoudigde aangifte inkomsten 2015
- Uittreksel strafregister model 1 dd. 3.02.2014: dit strafregister dateerd (sic) van februari 2014 en is bijgevolg niet recent genoeg.

Vooreerst blijkt nergens uit de voorgelegde documenten dat betrokkene betwist geen relatie meer te hebben met de Belgische referentiepersoon.

Wat betreft de uitzonderingsgrond van art. 42quater, §4, 1° waardoor het verblijfsrecht niet intrekbaar zou zijn, kunnen we stellen dat deze niet van toepassing is. Gezien het huwelijk nooit erkend is geweest door de burgerlijke stand van zijn gemeente, gelet op het negatief advies dd. 24.08.2015 van de Procureur des Konings te Gent, kan er niet worden vastgesteld dat het huwelijk minstens 3 jaar heeft stand gehouden waarvan 1 jaar in het Rijk. Het huwelijk dient immers, bij gebrek aan erkenning, als onbestaande te worden beschouwd. Van toepassing van art. 42quater, §4, 2° of 3° kan evenmin sprake zijn. Immers het kind dat betrokkene vergezeld is geen kind van de Belgische waarmee betrokkene een relatie had. Van een bijzondere schrijnende situatie blijkt nergens sprake.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid dienen ook een aantal humanitaire elementen in overweging te worden genomen.

Betrokkene verblijft intussen een aantal jaar in België. Gezien de wetgever/de EU-richtlijn 2004/38 expliciet voorziet dat het verblijfsrecht gedurende vijf jaar kan beëindigd worden, mag aangenomen worden dat betrokkene regulier verblijf sinds april 2013, alsook dat van zijn dochter, een beëindiging van het verblijfsrecht op zich niet in de weg staat. Aangezien betrokkene en zijn dochter jarenlang in het land van herkomst gewoond hebben, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Te meer daar de moeder van de minderjarige zich naar alle waarschijnlijkheid nog in Iran bevindt. De samenwoning tussen betrokkene en het minderjarig kind kan verdergezet worden in het land van herkomst. Ook hun leeftijd is niet van die aard dat het een terugkeer naar het land van herkomst zou hinderen. Er werd alvast geen bewijsstuk voorgelegd waaruit een bezwaar omwille van de leeftijd van ofwel zichzelf als zijn dochter, zou blijken. Het kind is trouwens nog jong genoeg om zich aan een nieuwe leefomgeving aan te passen. Wat betreft de medische toestand van betrokkene of zijn dochter, blijkt er niets te zijn voorgelegd. Vandaar dat er redelijkerwijze toe kan besloten worden dat er geen medische bezwaren zijn.

Wat betreft de gezinssituatie kunnen we stellen dat de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon voorbij is. Uit het rijksregister en het administratief dossier blijkt immers, zoals eerder aangehaald, dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Verder dient opgemerkt te worden dat het huwelijk nooit erkend is geweest in het Rijk (zie advies van de procureur des Konings te Gent dd. 24.08.2015).

Wat betreft de economische situatie van betrokkene blijkt uit de voorgelegde bewijzen dat betrokkene inspanningen geleverd heeft om zijn diploma te laten erkennen, bijscholing te volgen en tewerkgesteld te worden. Op zich is dit uiteraard een positief element. Echter, het feit dat betrokkene werkt hoeft geen obstakel te zijn voor terugkeer naar eigen land. De nieuw verworven vaardigheden/werkervaring/talenkennis zullen er hem ongetwijfeld toe in staat stellen extra troeven te hebben op de Iraanse arbeidsmarkt. Gezien hij pas werkt sinds 2014 kan bezwaarlijk gesteld worden dat hij dusdanig van de Iraanse arbeidsmarkt zou vervreemd zijn, dat hij er zich niet meer aan de arbeidsomstandigheden zou kunnen aanpassen. Wat betreft zijn sociale en culturele integratie werd niets bijzonders voorgelegd. Hoe hij opgenomen is in de gemeenschap in zijn nieuwe gemeente is ons bij gevolg niet duidelijk. Gezien hij tewerkgesteld is en vergezeld is van een minderjarig kind en dit kind wellicht school loopt en andere buitenschoolse activiteiten heeft (daarvan werden geen stavingsstukken voorgelegd), komt betrokkene wellicht ook regelmatig in aanraking met Belgische burgers en mag een zekere graad van integratie worden aangenomen. Echter, wanneer de afweging moet worden gemaakt kan deze (niet bewezen) sociale integratie bezwaarlijk opwegen tegenover het netwerk die betrokkene ongetwijfeld ook nog heeft of kan hernemen in het land van herkomst of origine met vrienden, familie, kennissen, professionele contacten e.d.m. Wat betreft de scholing van de minderjarige, deze hoeft door een verhuis naar het land van herkomst zeker niet in het gedrag te komen. In Iran zijn er evengoed scholen en zijn er evengoed kansen om verder te studeren na het middelbaar, voor zover de

minderjarige dit zou wensen. Er mag eveneens worden aangenomen dat de minderjarige het Perzisch nog beheerst, ze was immers al 11 jaar toen ze aankwam in België.

Gezien bovenstaande overwegingen blijkt de persoonlijke situatie van betrokkene niet van die aard dat een terugkeer naar het land van herkomst omwille van humanitaire redenen niet aangewezen is.

De dochter van betrokkene, K. S. (RR ...), volgt de verblijfssituatie van haar vader. Bij gebrek aan wettelijke band met de persoon in functie van wie hij het verblijfsrecht heeft gekregen, kan immers eveneens overeenkomstig art. 42 quater, 4° van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld worden aan haar verblijfsrecht wegens geen gezamenlijke vestiging meer. Het is in het belang van de minderjarige haar vader te vergezellen. De eventuele humanitaire elementen betreffende de minderjarige werden hierboven reeds behandeld.

*Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkenen ingetrokken. Hun F-kaart dient te worden gesupprimeerd.
(...)”*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 42^{quater}, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële en formele motiveringsplicht, van artikel 27, §1, van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.1. Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“V.II. TWEEDE MIDDEL

“5.2.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoeker mede te delen dat een einde gesteld wordt zijn verblijfsrecht.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en OP alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

5.2.2.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

5.2.3.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

5.2.4.

Op datum van 03/10/2012 huwden de heer A. K. en mevrouw L. A. N. te Teheran, Iran.

De ambtenaar van burgerlijke stand weigert over te gaan tot registratie van het huwelijk in het bevolkingsregister en vraagt advies aan de procureur des Konings, dd. 21/05/2013 (zie stuk 2).

De procureur des Konings brengt dd. 24/08/2015 ongunstig advies uit nopens de registratie van het huwelijk (zie stuk 3).

Naar aanleiding van het ongunstig advies werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand geweigerd om het huwelijk te erkennen, dd. 27/08/2015 (zie stuk 4).

Deze problematische situatie wordt ook door de federale ombudsman als onredelijk aanzien. In zijn algemene aanbeveling 08/02 stelt deze laatste het volgende: (zie stuk 12)

"Nog zorgwekkender is de situatie van de vreemdelingen die als partner, op basis van een 'visum' naar België komen. Op het ogenblik van hun aankomst met die visum heeft de DVZ gezinshereniging reeds onderzocht of alle voorwaarden daartoe vervuld zijn en is dus ook de huwelijksakte al door de DVZ erkend.

[...]

Als de gemeente twijfelt aan de geldigheid van een akte van de burgerlijke stand die haar voorgelegd wordt; dan stuurt ze die door naar het Parket van de procureur des Konings, dat er vaak maanden over doet om zijn advies te geven.

[...]

Ze wekt bovendien ook rechtsonzekerheid in de hand en houdt een inbreuk in op het gewettigde vertrouwen.

[...]

De buitenlandse partner die met een geldig visum 'gezinshereniging' naar België komt mag niet, eens hij in België is, in een toestand van rechteloosheid geplaatst worden."

Intussen veranderde de familiale situatie van de heer K. en woont hij niet meer samen met zijn ex-partner, dit sinds 29/06/2016.

Naar aanleiding van deze vaststelling werd aan de heer K. gevraagd om overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Deze vraag werd hem gesteld op datum van 18/07/2017.

Verzoeker bezorgde naar aanleiding van deze vraag de gevraagde documenten.

5.2.5.

De verzoeker is miskend in zijn rechten. Dit is evident geen zorgvuldig bestuur.

- De verzoeker is getrouwd op 03/10/2012. Het huwelijk werd in het kader van het onderzoek tot gezinshereniging als rechtsgeldig beschouwd. Het huwelijk werd bijgevolg door de Dienst Vreemdelingenzaken erkend.*
- Op het ogenblik van de bestreden beslissing was de verzoeker al 5 jaren getrouwd en al meer dan 4 jaren gemachtigd tot verblijfsrecht.*
- Op het ogenblik van de kennisgeving inzake het onderzoek, in toepassing van het artikel 42 quater, § 1,4° Vreemdelingenwet was de verzoeker al 5 jaren getrouwd en reeds meer dan 4 jaren gemachtigd tot verblijfsrecht.*

5.2.6.

Er dient waargenomen te worden dat het artikel 42quater, § 1,4° van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht intrekt indien het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of indien er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Op basis van artikel 42quater, §4,1° van de Vreemdelingenwet is kan het verblijfsrecht evenwel niet worden ingetrokken indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk.

5.2.7.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert echter in haar beslissing - ten onrechte - dat deze uitzonderingsgrond niet van toepassing zou zijn aangezien het huwelijk nooit erkend is geweest door de ambtenaar van burgerlijke stand naar aanleiding van het negatief advies van de procureur des Konings te Gent.

Uit deze weigering tot erkenning van het huwelijk leidt de Dienst Vreemdelingenzaken immers verkeerdelijk af dat het huwelijk aldus als onbestaande moet worden beschouwd.

Verzoeker kan het evenwel absoluut niet eens zijn met deze redenering.

a)

Ten eerste is het zo dat het huwelijk tussen de heer K. en zijn inmiddels ex-partner reeds werd erkend door de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van het visum gezinshereniging.

Het huwelijk werd immers erkend en het visum gezinshereniging werd afgeleverd op datum van 16/04/2013.

De verzoeker kreeg op basis van dit huwelijk en de gezinshereniging zijn verblijfskaart type F afgeleverd op datum 11/06/2013, geldig tot 11/06/2018.

In die zin het dan ook onredelijk van de Dienst Vreemdelingenzaken om er zomaar van uit te gaan dat het huwelijk tussen de heer K. en zijn ex-partner volledig als onbestaande moet worden beschouwd, nadat er door DVZ wel eerst een visum gezinshereniging werd afgeleverd op basis van het huwelijk en dat verzoeker op deze basis dan ook zijn verblijfsrecht verkreeg.

b) De Dienst Vreemdelingenzaken dient dan ook consequent te zijn.

- *Ofwel is er een huwelijk geweest tussen de betrokken partners en valt de heer K. vandaag onder de uitzondering van art. 42quater, §4,1° Vreemdelingenwet.*
- *Ofwel wordt het huwelijk niet erkend maar kan er niet worden ontkent (sic) door de Dienst Vreemdelingenzaken dat de heer K. wel nog over een verblijfsrecht beschikte, en dat hij ook telkens aan de voorwaarden tot verlenging van dit verblijfsrecht voldeed en tot op heden nog steeds voldoet.*

Verzoeker bracht immers alle nodige documenten aan om aan te tonen dat hij steeds werd tewerkgesteld en nooit terugviel op sociale voorzieningen.

c)

Bij het nemen van de beslissing gaat de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien volledig voorbij aan het feit dat het huwelijk niet de enige uitzonderingsgrond is in art. 42quater, §1,4° van de Vreemdelingenwet.

Ook al wordt het huwelijk door de DVZ nu als onbestaande beschouwd, toch kan er niet worden ontkent (sic) dat de heer K. sinds 16/04/2013 gemachtigd was tot verblijf op basis van gezinshereniging met zijn partner en dat zij tot op datum van 29/06/2016 hebben samengewoond.

Artikel 42quater, §4,1° van de Vreemdelingenwet bepaalt hierover het volgende:

" § 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1 ° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk."

De gezamenlijke vestiging kan in casu niet worden ontkend.

De gezamenlijke vestiging van de heer K. met zijn ex-partner heeft geduurd van 16/04/2013 tot 29/06/2016, hetgeen neerkomt op meer dan drie jaar en bijgevolg ook meer dan 1 jaar in het Rijk.

Daar waar de Dienst Vreemdelingenzaken het dus steeds heeft over het als onbestaande beschouwen van het huwelijk tussen beide partners, gaat zij volledig voorbij aan het feit dat zij gedurende al deze tijd wel steeds hebben samengewoond tot op datum van 29/06/2016.

De heer Kl. valt om deze reden toch opnieuw onder de uitzondering van art. 42quater, §4,1° van de Vreemdelingenwet waardoor hij alsnog gemachtigd is op verblijf in België.

In dit kader verwijst verzoeker dienstig naar volgend arrest van uw Raad (nr. 169 961 van 16 juni 2016): (zie stuk 11)

"De bewoordingen van artikel 42quater, §4, eerste lid 1° van de Vreemdelingenwet laten niet toe te stellen dat ze slechts van toepassing is wanneer zowel het huwelijk als de gezamenlijke vestiging minstens drie jaar hebben geduurd [...].

In de betrokken bepaling is duidelijk sprake van 'het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging' en het gebruik van het woord 'of' zonder meer wijst op het feit dat het gaat om drie naast elkaar bestaande en op zichzelf staande hypothesen, die overigens elk op zich gelieerd zijn aan de drie hypothesen die het verblijfsrecht hadden geopend [...].

Corresponderend met deze onderscheiden hypothesen zijn er de uitzonderingsgronden, met name indien (i) het huwelijk bij aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring ten minste drie jaar heeft geduurd, (ii) het geregistreerd partnerschap bij de beëindiging ervan ten minste drie jaar heeft geduurd of (iii) de gezamenlijke vestiging bij de beëindiging ervan ten minste drie jaar heeft geduurd. In alle gevallen is er sprake van een situatie die zich minstens één jaar in België heeft afgespeeld."

De Dienst Vreemdelingenzaken laat na hierover te motiveren.

5.2.8.

Het artikel 42quater § 4, 1° Vreemdelingenwet stelt eveneens dat de verzoeker dient te beschikken over een inkomen.

De bestreden beslissing geeft onomwonden toe dat de verzoeker niet ten laste is van het OCMW en dat de verzoeker aantoont dat hij over inkomsten uit arbeid beschikt.

5.2.9

De huwelijksakte werd erkend door de Belgische overheid.

Meer zelfs, het huwelijk werd door de verwerende partij, de Dienst Vreemdelingenzaken erkend aangezien de verzoeker een visum gezinshereniging afgeleverd kreeg.

De Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook niet consequent te noemen.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt het artikel 27, § 1 WIPR door het huwelijk als niet rechtsgeldig beschouwt terwijl het dit huwelijk reeds na een onderzoek heeft erkend.

Thans beroept de Dienst Vreemdelingenzaken zich op een advies van de Procureur des Konings, om te stellen dat het huwelijk als onbestaande moet worden beschouwd.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist dit op retro-actieve wijze wat evident problematisch is, omdat het onderzoek pas echt gevoerd is na het definitief worden van het verblijfsrecht.

Dit schendt het rechtszekerheidsbeginsel en het recht op verdediging.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn."

3.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat er sprake is van de uitzonderingsgrond zoals voorzien in artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de vermeende schending van art. 62 Vreemdelingenwet en art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,*
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*

- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;”

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht opgemerkt dat voormelde uitzonderingsgrond niet van toepassing is: het huwelijk is namelijk nooit erkend geweest door de burgerlijke stand, gelet op het negatief advies dd. 24.08.2015 van de procureur des Konings. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat het huwelijk minstens drie jaar heeft stand gehouden waarvan één jaar in het Rijk aangezien het huwelijk immers, bij gebrek aan erkenning, als onbestaande dient te worden beschouwd.

Het feit dat een verblijfsrecht werd afgeleverd door de Dienst Vreemdelingenzaken op basis van het huwelijk in het buitenland door verzoekende partij, maakt niet dat zij dan maar moeten worden beschouwd als gehuwd zijnde in de Belgische rechtsorde: de ambtenaar van de burgerlijke stand is diegene die moet beslissen om een huwelijk al dan niet te erkennen en aldus er voor te zorgen dat het huwelijk als rechtsgeldig dient te worden beschouwd in het Rijk.

Het is dan ook niet onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging om thans vast te stellen dat het huwelijk in de Belgische rechtsorde als onbestaand dient te worden beschouwd gezien het niet werd erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Het gegeven dat het huwelijk wel zou zijn erkend door de Dienst Vreemdelingenzaken doet hieraan geen afbreuk. De de plano erkenning heeft als nadeel dat de erkenning een precair karakter heeft en de ene overheid kan weigeren nadat een andere overheid bijvoorbeeld reeds heeft erkend.

Verweerder wijst nog op de volgende rechtspraak:

“Uit artikel 27 van het WIPR volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge deze bepaling — en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet — de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cfr. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27” in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154). Waar de verzoekster opwerpt dat haar huwelijk op 12 augustus 2014 door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Laarne werd overgeschreven, dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van dit gegeven niet onwetende kon zijn nu hierop reeds uitdrukkelijk werd gewezen in de procedure tot nietigverklaring van de eerdere weigeringsbeslissing van 23 maart 2015 (zie supra, onder punt 1.1.) en dat aldus de geldigheid van haar huwelijk door de Belgische overheid na onderzoek reeds werd vastgesteld, wordt erop gewezen dat artikel 27 van het WIPR een bevoegdheid tot “de plano” erkenning toevertrouwt aan “alle overheden”, zodat het gegeven dat het huwelijk door de ambtenaar-van--de burgerlijke stand werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet verhindert om binnen zijn bevoegdheid de erkenning van de buitenlandse akte te weigeren. De verzoekster kan dan ook niet worden bijgetreden waar zij stelt dat door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris “het feit van de erkenning van het huwelijk in de Belgische rechtsorde (...) schromelijk (wordt) miskend.” (RvV nr. 188 772 van 22 juni 2017)

Verzoekende partij houdt tevens in tweede instantie voor dat – in zoverre het huwelijk als onbestaande wordt beschouwd – de uitzonderingsgrond zoals voorzien in artikel 42quater, §4, 1° van de

Vreemdelingenwet ook van toepassing zou zijn gezien er sprake zou zijn van een gezamenlijke vestiging die ten minste drie jaar heeft geduurd waarvan minstens één jaar in het Rijk.

Er kan evenwel niet uit het oog worden verloren dat in de weigeringsbeslissing van de erkenning van het huwelijk door de Burgerlijke stand (bovenaan derde pagina) werd vermeld:

“Dat beiden op hetzelfde adres lijken te verblijven is geen bewijs dat ze ook duurzaam als koppel samenleven”.

In zoverre verzoekende partij zich beroept op de uitzonderingsgrond inzake een ‘gezamenlijke vestiging’, dan moet evenwel worden vastgesteld dat deze samenwoning als onecht of tenminste niet bewezen moet worden beschouwd.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging werd uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het huwelijk namelijk nooit erkend is geweest door de burgerlijke stand, gelet op het negatief advies dd. 24.08.2015 van de procureur des Konings.

De verdere beschouwingen nopens het voldoen aan de vereiste van voldoende bestaansmiddelen is verder niet dienstig.

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging geenszins kan worden verweten rekening te houden met nieuwe elementen die zich tijdens het verblijfsrecht van verzoekende partij hebben voorgedaan: het huwelijk werd na het toekennen van het verblijfsrecht niet erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand. In geen geval is het onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging om te wijzen op deze nieuwe elementen. Er kan geen schending van artikel 27 WIPR worden weerhouden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht rekening gehouden met alle voorhanden zijnde specifieke elementen.

De verweerder stelt tot slot vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, en artikelen 3 ,8 en 13 EVRM.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing diende te worden genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3. Beoordeling

De verzoeker voert onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 42quater van de vreemdelingenwet en van artikel 27, §1, van het WIPR.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet worden beoordeeld in het licht van de op de voorliggende rechtsverhouding toepasselijke rechtsregels.

Uit de motieven van de bestreden akte blijkt dat het verblijfsrecht van de verzoeker wordt beëindigd met toepassing van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde [2 binnen vijf jaar]2 na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° (...);

2° (...);

3° (...);

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° (...);

6° (...).”

De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing tevens dat de uitzonderingsgrond, voorzien in artikel 42quater, §4, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, niet van toepassing is.

Artikel 42quater, §4, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;”

In de bestreden akte wordt inzake deze uitzonderingsgrond als volgt gemotiveerd:

“Wat betreft de uitzonderingsgrond van art. 42quater, §4, 1° waardoor het verblijfsrecht niet intrekbaar zou zijn, kunnen we stellen dat deze niet van toepassing is. Gezien het huwelijk nooit erkend is geweest door de burgerlijke stand van zijn gemeente, gelet op het negatief advies dd. 24.08.2015 van de Procureur des Konings te Gent, kan er niet worden vastgesteld dat het huwelijk minstens 3 jaar heeft stand gehouden waarvan 1 jaar in het Rijk. Het huwelijk dient immers, bij gebrek aan erkenning, als onbestaande te worden beschouwd.”

De verzoeker brengt onder meer naar voor dat de hierboven geciteerde redenering onredelijk en onjuist is omdat zijn huwelijk door de verweerder reeds werd erkend nu zijn diensten hem een visum gezinshereniging hebben afgeleverd, op grond waarvan hij ook zijn verblijfsrecht verkreeg. De verzoeker meent dat de verweerder inconsequent handelt en artikel 27, §1, van het WIPR schendt door te oordelen dat het huwelijk niet rechtsgeldig is terwijl hij dit huwelijk reeds na een onderzoek heeft erkend. De verzoeker benadrukt dat hij op het moment van de bestreden beslissing reeds vijf jaar gehuwd was, waarvan hij ook al meer dan vier jaar beschikte over een verblijfsrecht in België. Volgens de verzoeker kan uit de weigering van de erkenning van het huwelijk niet worden afgeleid dat het huwelijk als

onbestaande moet worden gehouden en wordt in de bestreden akte ook ten onrechte gesteld dat de uitzonderingsgrond van artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet geen toepassing vindt.

De Raad stelt vast dat het niet ter betwisting staat dat de verzoeker te Teheran (Iran) op 3 oktober 2012 in het huwelijk trad met mevrouw L. A. N., van Belgische nationaliteit. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker bij zijn opeenvolgende aanvragen voor een visum gezinshereniging (visum type D) zijn gelegaliseerde huwelijksakte heeft voorgelegd. De verweerder heeft inzake deze visumaanvragen tot tweemaal toe, op 25 januari 2013 (aanvraag van 4 november 2012) en op 26 maart 2013 (aanvraag van 21 februari 2012), beslist om het gevraagde visum af te leveren. In de nota met opmerkingen betwist de verweerder als dusdanig niet dat de beslissing om een visum af te leveren de erkenning van de huwelijksakte inhield.

De Raad wijst erop dat de erkenning of weigering van erkenning van buitenlandse aktes geschiedt volgens de bepalingen en de verwijzingsregels van het WIPR. Artikel 27, §1, van het WIPR bepaalt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.”

De Raad is er zich van bewust dat zijn rechtsmacht, overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is uitgesloten indien de wetgever tegen de beslissing van de administratieve overheid een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken. De Raad benadrukt dan ook dat hij zich niet uitspreekt over de wettigheid van een eventuele weigering tot erkenning van de buitenlandse geboorteakte, daar hij hieromtrent geen rechtsmacht heeft, gelet op het beroep dat tegen zulke weigering overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid, van het WIPR openstaat bij de familierechtbank.

Dit gegeven neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid *juncto* artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden en hij aldus kan nagaan of de verweerder de wet, *in casu* artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, correct heeft toegepast (*cf.* RvS 18 maart 2009, nr. 191.552).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers visumaanvragen waren gestoeld op artikel 40ter *juncto* artikel 40bis van de vreemdelingenwet, met name de regels die bepalen wanneer een vreemdeling een verblijfsrecht kan genieten als echtgenoot van een burger van de Unie/Belg. Deze regeling bepaalt echter niet hoe het bewijs van aanverwantschap moet worden geleverd. Artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) heeft betrekking op het bewijs van de aanverwantschap met een burger van de Unie. Dit artikel bepaalt:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren."

Artikel 30 van het WIPR, waarnaar artikel 44 van het vreemdelingenbesluit verwijst, luidt als volgt:

"§ 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd.

De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.

§ 2. De legalisatie wordt gedaan:

1° door een Belgische diplomatieke of consulaire ambtenaar die geaccrediteerd is in de Staat waar de beslissing is gewezen of de akte is opgesteld;

2° bij gebreke hiervan, door een diplomatieke of consulaire ambtenaar van de buitenlandse Staat die de belangen van België in die Staat behartigt;

3° bij gebreke hiervan, door de Minister van Buitenlandse Zaken.

§ 3. De Koning bepaalt de nadere regels van de legalisatie."

Uit de artikelen die betrekking hebben op het bewijs van aanverwantschap blijkt zodoende dat geen enkele bepaling stelt dat het huwelijk dient overgeschreven te zijn in de registers van de burgerlijke stand van een Belgische stad of gemeente vooraleer de verweerder toepassing kan maken van artikel 40bis, §2, 1°, *juncto* artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De voorwaarde die uit de voorgaande artikelen blijkt, is dat een gelegaliseerde huwelijksakte wordt voorgelegd wanneer de aanvraag op een buitenlandse huwelijksakte berust.

Daarenboven dient te worden benadrukt dat artikel 27, § 1, van het WIPR stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België door "alle overheden" wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Hieruit kan afgeleid worden dat er sprake is van een gedeelde bevoegdheid, wat betekent dat verschillende overheden in België (tegelijk) bevoegd zijn voor de (weigering van) erkenning van de buitenlandse huwelijksakte. Uit artikel 27, § 1, van het WIPR volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – al dan niet de erkenning van een vreemde akte kan weigeren. De verweerder is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van zijn bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier, met name uit het 'Ambabel-document' van 11 november 2012, dat de verweerder reeds van bij de eerste visumaanvraag op de hoogte was van het mogelijke schijnkarakter van verzoekers huwelijk. Voormeld document bevat met name de volgende vermeldingen:

"Avis neutre (...) Kennen elkaar 1 jaar. Via zus van echtgenote elkaar leren kennen. Zus is collega van mr geweest. Hebben elkaar in totaal 1 week gezien.

Hebben in dat jaar elkaar via skype beter leren kennen.

Zijn alleen voor de wet getrouwd het trouwfeest gaat in België plaats vinden.

mogelijk gaat het om en schijnhuwelijk – dossier doorgestuurd, maar aanvrager zal uitgenodigd worden voor een onderhoud schijnhuwelijk"

Uit de verdere stukken van het administratief dossier blijkt dat de verweerder, niettegenstaande de voormelde opmerkingen, zowel op 25 januari 2013 als op 26 maart 2013, besliste dat er geen bezwaar was om aan de verzoeker het gevraagde visum met het oog op gezinshereniging als echtgenoot van de Belgische L. A. N. af te geven. Aangezien artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR de bevoegdheid tot de zogenaamde 'de plano erkenning' toevertrouwt aan "alle overheden" en dus ook aan de verweerder in het kader van zijn bevoegdheid inzake de toegang tot het grondgebied en het verblijf van

vreemdelingen (cf. RvS 14 juni 2010, nr. 205.146), kan de verzoeker worden gevolgd waar hij stelt dat de verweerder de voorgelegde buitenlandse huwelijksakte reeds heeft erkend toen hij besloot om het visum af te geven. Het is immers net de essentie van de *de plano* erkenning dat elke overheid, bij de uitoefening van haar specifieke bevoegdheid, de rechtsgeldigheid van de buitenlandse akte kan aannemen zonder dat hiertoe enige procedure van welke aard dan ook moet worden gevoerd.

Zoals de verweerder in de nota met opmerkingen stelt, heeft de *de plano* erkenning een precair karakter, hetgeen wil zeggen dat de ene overheid de erkenning kan weigeren, terwijl de andere overheid reeds is overgegaan tot de erkenning van de buitenlandse akte. De verweerder is dan ook geenszins gebonden door de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en *vice versa* (cf. RvS 9 oktober 2008, nr. 3.409 (c)). Daar waar de verweerder verzoekers huwelijksakte reeds heeft erkend bij de beslissingen van 25 januari 2013 en 26 maart 2013, stelt de Raad samen met de verzoeker vast dat de verweerder inderdaad op kennelijk onredelijke wijze handelt door meer dan vier jaar later, in loutere verwijzing naar een nakomende beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, te stellen dat het huwelijk *“bij gebrek aan erkenning, als onbestaande (dient) te worden beschouwd”*. Daargelaten de vraag of de verweerder *überhaupt* nog kan terugkomen op zijn eerdere *de plano* erkenning van eenzelfde buitenlandse huwelijksakte, merkt de Raad op dat het voor de toepassing van artikel 42*quater* van de vreemdelingenwet (hetgeen onder de bevoegdheid valt van de verweerder en niet van de ambtenaar van de burgerlijke stand) alleszins aan de verweerder zelf toekomt om een nieuwe beslissing te nemen over de rechtsgeldigheid van de buitenlandse huwelijksakte. De verweerder kan zich dan ook niet beperken tot de loutere verwijzing naar de weigering van inschrijving door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Hij is immers in de uitoefening van zijn eigen bevoegdheid geenszins gebonden door de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, terwijl deze beslissing ook enkel de rechtsgevolgen kan sorteren die erin worden gepreciseerd (met name het niet in- of overschrijven van de huwelijksakte). De beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand kan op zich ook geenszins verblijfsrechtelijke gevolgen sorteren voor de verzoeker, aangezien de ambtenaar van de burgerlijke stand geen bevoegdheid heeft inzake de toegang tot het grondgebied en het verblijf van vreemdelingen. De beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand kan bijgevolg op geen enkele wijze afbreuk doen, noch aan de eerdere *de plano* erkenning van de huwelijksakte door de verweerder, noch aan de verblijfsrechtelijke gevolgen die de verweerder er binnen zijn eigen bevoegdheidsdomein aan heeft verbonden. Dat de verweerder zich hiervan terdege bewust was, blijkt overigens ook uit de stukken van het administratief dossier. In een mailbericht van 7 oktober 2015 geven de diensten van de verweerder, in antwoord op de mail waarbij de diensten van de stad Gent de beslissingen overmaakten van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 27 augustus 2015 tot weigering van de in- en overschrijving van de huwelijksakte, het volgende te kennen: *“(...) Betrokkenen zijn in het bezit van een F-kaart, zolang beiden op hetzelfde adres verblijven, kan hiertegen niets worden ondernomen (blijkt uit contact met de dienst GH). Zouden jullie het dossier goed willen opvolgen, en indien één van beiden zich op een ander adres vestigt, de dienst gezinshereniging hiervan op de hoogte willen brengen? Vanaf dat moment kan men een socio-econ. onderzoek opstarten, met het oog op de intrekking van de F-kaart. (...)”*.

Aangezien de verweerder, binnen zijn bevoegdheid betreffende het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie/Belg, de rechtsgeldigheid van verzoekers huwelijksakte reeds in januari 2013 heeft erkend terwijl hij zelf geen andersluidend standpunt heeft ingenomen inzake de erkenning van diezelfde huwelijksakte, dient te worden vastgesteld dat de verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat niet blijkt dat het huwelijk minstens drie jaar stand heeft gehouden waarvan één jaar in het Rijk (cf. artikel 42*quater*, §4, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet).

Tot slot dient tevens te worden benadrukt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent zich in zijn beslissing van 27 augustus 2015 beperkt tot de enkele weigering om verzoekers buitenlandse huwelijksakte in te schrijven in de registers van de bevolking, alsook om ze eventueel over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand. De beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand strekt zich dus enkel uit tot de erin genoemde rechtsgevolgen. Dienaangaande merkt de Raad op dat de weigering van in- of overschrijving in de registers van de burgerlijke stand geenszins een voorwaarde vormt voor de formele rechtsgeldigheid van het huwelijk. De niet-overschrijving impliceert dus geenszins dat het huwelijk zelf als nietig of onbestaande moet worden beschouwd (cf. RvS 26 februari 2002, nr. 103.276).

Nog los van de hierboven vastgestelde gebreken in de besluitvorming, kon de verweerder derhalve niet stellen dat verzoekers huwelijk, gelet op de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, als onbestaande moet worden gehouden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en een schending van artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, in het raam van artikel 27, §1, van het WIPR, is dan ook aangetoond. Het verweer in de nota met opmerkingen kan, gelet op hetgeen voorafgaat, niet overtuigen.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt reeds tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, zodat een onderzoek naar de overige middelen en middelenonderdelen, zich niet opdringt.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 augustus 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE